

پرستش یعنی چه؟

پرستش یعنی چه؟

واژهٔ پرستش به معنای ابراز تشکر و قدرشناسی قلبی است. در عهدعتیق پرستش در قالب “حمد و ثنا”، “عرض حال”، “تقدیم قربانی”، “نذر کردن” (نه به معنای معامله با خدا بلکه ابراز عملی تشکر) و “کلاً تقدیم خود”، بیان می‌شد. عهدعتیق به کرات بر لزوم پرستشی تأکید می‌ورزید که در آن برگزاری مراسم و آیین جایگزین حالت وجودی شخصی نگردد. اگر فرد صادقانه با تمام قلب خود در حضور خدا حاضر نمی‌شد، پرستش او مقبول نبود (مزمور ۴۰:۸-۶؛ عاموس ۵:۲۴-۲۱). در واقع پرستش، پاسخ انسان به عملکرد سرشار از فیض و رحمت خداست.

پرستش واکنش انسان به کنش خداست (عبرانیان ۱۳:۱۵ و انجیل مرقس ۱۰:۴۵) و هر چه این واکنش آگاهانه‌تر صورت گیرد، پرستش با محتواتر می‌گردد. عهدجدید نیز به صراحت تقدیم همهٔ وجود و زندگی خود به خدا را پرستش قلمداد می‌کند (رومیان ۱:۱۲). به یک معنا، عملکرد غیر از آن در نقطهٔ مقابل پرستش قرار می‌گیرد. عهدجدید نیز همچون عهدعتیق پرستشی که ما را نسبت به نیازهای نیازمندان بی‌تفاوت می‌کند، مزمت می‌نماید چرا که ابراز لطف و محبت به خدا می‌باید در خود شخص چنین رویکردهایی را نسبت به دیگران ایجاد کند.

منبع: سایت کلمه